

Červenec 2019: Za gynekology, porodníky a zdravotní sestry

Srpen 2019: Za rozšíření léčby nemocných nenarozených dětí

Chvála Kristu, bratři a sestry!

Prázdniny ani dovolená od modlitby neexistují, a tak vám píšu i na začátku léta. V červenci budeme zvláště pamatovat na zaměstnance gynekologicko-porodnických oddělení a ambulancí. Co jim budeme vyprošovat? Jistě i změnu smýšlení, vykořenění přístupu k „problémovým“ těhotenstvím, který se dá shrnout do věty „musí se to dát pryč“. Vždycky mě zabolí, když mi někdo s povzdechem řekne, často jsou to i lidé velmi hodní, rodiče, babičky, že „se nedalo nic dělat, museli jsme to dát pryč.“ „To“ a „pryč“, dvě děsivá slova. O zvířeti neřekneme, že je „to“. A „dát pryč“? Jen jinak řečeno zahubit, odstranit z naší pozornosti, z naší rodiny, z našeho srdce.

Se změnou myšlení souvisí i úmysl srpnový. Víte, že existují zdravotnická zařízení se specialisty na léčbu dětí ještě před porodem? Dokonce existují pokusy přenést při mimoděložním těhotenství zárodek do dělohy. Více o těchto metodách naleznete na stránkách Hnutí Pro život ČR (<https://hnutiprozivot.cz/clanky/2779>) a v jeho Zpravodaji č. 5/2018. Jenže o tyto věci většinou lékaři nestojí. Proč vynakládat energii a peníze, když stačí „to dát pryč“ a „zkusíte to prostě znova“? Stejně jako v osobním životě u kořene úsilí o život v souladu s Božím řádem stojí náročná, sebekritická a vytrvalá práce s našimi základními postoji a myšlenkami, tak je tomu i na rovině společenské. Nebojme se odhalovat, a tím pádem i získávat navrch nad různými klišé, různými „nejde to jinak“ v nás i okolo nás. Vždyť už Izaiáš říká: „Mé myšlenky nejsou myšlenky vaše ani vaše chování není podobné mému - praví Hospodin. Kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho chování, mé myšlení od myšlení vašeho.“

Bratři a sestry, jako přílohu k tomuto dopisu dostáváte homilii otce biskupa Josefa Hrdličky, kterou pronesl při pouti Modliteb za nejmenší a rodin olomoucké arcidiecéze na Svatém Kopečku 19. května. Přeji a vyprošuji Vám i Vaším blízkým vše dobré a krásné léto!

Jiří Korda, kněz Kristův

modlitbyzanejmensi@hnutiprozivot.cz
telefon: 725 797 561

Homilie biskupa Josefa Hrdličky na pouti Modliteb za nejmenší na Svatém Kopečku 19. května 2019

Naše pout' Modliteb za nejmenší se znovu dnes schází v této překrásné a nám drahé svatyni spolu s těmi, kdo slaví pout' rodin pro olomouckou arcidiecézi. Cítíme jistě všichni, že nás spojuje odpovědnost za to, aby Církev jako matka a rodina v tom nejširším slova smyslu vytvářela mocné a účinné a pevné zázemí pro naše rodiny, pro manželské i rodičovské vztahy, pro děti a zvláště pro ty dosud nenarozené tvorečky, nejbezbrannější, nejmenší bytosti, na kterých závisí budoucnost a přežití našeho národa a celé civilizace. Pokud se stát nejeví zrovna jako prostředí, které by si vážilo rodin, Církev Boží má mateřské srdce, byla, je a bude matkou všech, kdo jsou ohrožení a jimž je třeba pomoci. Věříme a vyznáváme, že život a cena rodiny je zázrak, dar Boží, ztělesněná naděje pro budoucnost a přežití světa i národa, a to v době, která je dnes vystavena nátlaku popřít Boha Tvůrce, zpochybnit či ignorovat hodnoty tak zásadní, jako je láska, rodina, oběť, ctnost a svědomí. Boží Slovo nás povzbuzuje jistotou, že kde se rozmohl hřích, tam se ještě více rozmnožuje Boží milost. Tím více cítíme, že Bůh je s námi, a co by nás mohlo odloučit od jeho lásky? Jak čteme v Písmu, "ve všem vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval".

Sám Bůh se stal člověkem, vstoupil do lidstva jako jeden z nás, cestou početí, zrodu, dětství, rodiny, dospívání i dospělosti, o tom všem pozorně svědčí evangelia. Nevím, jestli jsme si někdy všimli, že evangelista Marek začíná psát Ježíšův příběh až od dospělého věku. Evangelista Jan rovněž, ale v Prologu působivě a mysticky píše o Bohu, který se stal člověkem, do vlastního přišel a jeho vlastní ho nepřijali. Těm, kdo ho přijali dal moc stát se Božími dětmi. Ale u Matouše a Lukáše najdeme podrobně a úžasné detaily o Božím vtělení. Od chvíle početí, před kterým anděl Marii sděluje, jak se to stane. Je předem vysloveno kdo to bude a jak se bude jmenovat, je tam jasný a ochotný souhlas matky. V úryvku, který jsme slyšeli, je dokonce velmi intimní zmínka o pohybu děťátka v lůně matky, dále o radostném objetí dvou maminek v požehnaném stavu Marie a Alžběty. Tento chrám je chrám Navštívení, neboli to pravé místo i pro naše rodiny a pro všechny, kdo sdílejí starost církve a prosí za nejmenší a nenarozené.— Ano, touto cestou přichází spása. Kdyby Bůh nepovažoval za podstatné nám sdělit tyto detaily o nenarozených dětech, nemusely být v Písmě zmíněny. Ale ono to tam jasně stojí. Písmo je vdechnuto Duchem sv. a nesděluje věci zbytečné nebo nepodstatné. Žijeme v době, kdy je mateřské lůno považováno za jedno z nejméně bezpečných míst pro nenarozené děti, (protože kdosi tu hájí výsostné právo lidí na potrat neboli zabití nenarozeného a bezbranného lidského tvora. Na druhé straně také víme, že právě v lůně matky stvořil Bůh prostředí pro dar a zázrak nového života, jeho růst a rozvoj, sounáležitost a sdílení s matkou a rodinou, které je tento život svěřen. Nedávno řekl papež František větu, že matky jsou základem lidstva.

Ale na druhé straně cítíme, že máme za co děkovat. Tam, kde se lidé modlí, tam se vždy začnou dít věci. Jednak navenek, kolem nás, jednak uvnitř lidských srdcí, nás samotných. Jsme vděční za to, že roste citlivost okolí pro dar života, jako by se národ probouzel ze své letargie a rezignace na vlastní budoucnost. Ještě před pár lety jsme byli svědky, kdy média ve zprávách obširně a jakoby nadšeně informovala o „pochodech hrdosti“ a poté byla jedna věta, jen mimochodem a krátce o pár stovkách lidí konajících pochod pro život. Dnes, díky Bohu, vidíme, že je nás mnohem víc. Už jsou to tisíce a co je na tom nejúžasnější, je naše zkušenost, že jde o dílo Boží. Že On nás slyší a odpovídá. A jde s námi. Nejedná se o demonstraci, protože pojem demonstrace už z minulého režimu je chápán s jakýmsi nádechem povinného či konfrontačně laděného projevu.

Hnutí křesťanů za život jde pod heslem: „Nesoudíme. Pomáháme“... Je to podaná ruka, vlídné, laskavé pozvání— zástup rodin, na případné provokační urážky a výpady během pochodu odpovídá pokojně, protože jak víme, „láska se nerozčiluje, zapomíná, když jí někdo ublíží, všechno vydrží, nikdy nepřestává“ Na zlo odpoví dobrem, úsměvem. Nedá se vyvést z míry. Tak jedná i Bůh s námi všemi, ale na druhé straně je tento postoj i neúprosně naléhavý, protože jde o životy, lidské bezbranné životy, které musíme chránit jako obzvláště a nesmírně vzácné. S každým nejmenším dítětem posílá Bůh do národa novou naději. A tento zdroj, kterým je rodina, nemůže ve společnosti nahradit nikdo jiný. Ano, my „nesoudíme“, protože i Ježíš, jak sám říká, nepřišel, aby soudil, ale abychom měli život, a to v hojnosti. To je Boží odpověď a to je i náš program. Bůh i pomáhá, je pomocník v každé nouzi a my to zakoušíme a napodobujeme ho. Každý dík je nová prosba. I vás, přátelé, kteří tyto Modlitby za nejmenší pěstujete ve svých srdcích, odnese si dnes z naší pouti novou sílu a požehnání.— I nikdy nezapomeňme, že nejde o naše dílo, o náš program, ale o věc Boží, kdy naše úmysly a snahy Bůh naplní a nejlépe promítne do dalších osudů ohroženého národa i světa. Sami o sobě bychom to nezvládli, a daleko nedospěli, ale s Kristem a s Marií nemůžeme prohrát.

Toto poslání Modliteb za nejmenší je hodné, abychom si doslova zamilovali. Víme, věříme a vyznáváme že Pán plní, co slíbil. A že čím více se rozmnoží síly a hrozby jdoucí proti životu a jeho Tvůrci, tím ještě více On nabídne milostí těm, kdo budou pevně na jeho straně. Kéž blížící se příchod svatodušních svátků se i nám všem stane novou infuzí Ducha v božské síle, které nic neodolá a která jediná zachraňuje, obnovuje, a učiní nás šťastnými a silnými. Bohu díky za to.

+ biskup Josef Hrdlička